

Баба Кера.

Виждахъ ами... Сла-а-боже! зашто ли ги разпилявате тѣй... (свежда се на страна и земва цвѣте).

Мария.

Дѣ бѣше той?

Баба Кера.

Утиваше при татка ти, пиле.

Мария.

Не пита ли за мене?

Баба Кера.

Та азъ за то дойдохъ я.. рече и ти да утидешъ тамъ... (пакъ се свежда и земва цвѣте отъ доло. Исправва се) Охъ!... я, ледай, колко сж (показва си прѣстилката), туку ги разпиля-я-вате...

Тудорка (става).

Ето и киткитѣ, царкиньо, станѣхъ. (показва на киткитѣ).

Мария.

Кѣдѣ, Тудорке?

Тудорка (усмихнѣто).

Засѣдахъ се, царкиньо, а пѣкъ татку трѣба да се безпокои вече... Ти го знаешъ я, какъвъ е той...

Баба Кера (показва пакъ прѣстилката си).

Какво да ги правѣж?

Тудорка.

Хвѣрли ги, бабо, тѣ не сж хубави.

Мария.

Само, Тудорке, пакъ скоро да дойдешъ, че имаме оште много работа за празникътъ. И чувай, не мисли толкова...